

เมืองมด : บั่หมอง / DIM TOWN : FOUL LOTUS

B-CAT-2-0413

SOL-0577-07-2005

โดย สอมโพเท ท่องแดง

BY SOMPOTE THONGDAENG

เมืองมั่ว : บ๊อหม่อง

การแสดงผลงานศิลปกรรมร่วมสมัย

โดย สมโภชน์ ทองแดง

ณ หอศิลป์ จามจุรี , อาคารจามจุรี ๘ , จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ถ. พญาไท , แขวงวังใหม่ , เขตปทุมวัน , กรุงเทพมหานคร

ระหว่าง ๖ - ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๔๘

จันทร์ - ศุกร์ , ๑๐.๐๐ - ๑๙.๐๐ น. เสาร์และอาทิตย์ ๑๒.๐๐ - ๑๘.๐๐ น.

Rama IX Art Museum Foundation

DIM TOWN : FOUL LOTUS

THE CONTEMPORARY ART EXHIBITION

BY SOMPOTE THONGDAENG

AT THE JAMJUREE ART GALLERY,

CHULALONGKORN UNIVERSITY,

PHAYATHAI RD. , PRATUMWAN , BANGKOK.

JULY 6 - 25 , 2005 MON-FRI 10 AM. - 7 PM. SAT & SUN 12 AM. - 6 PM.

ความน่า....จากใจคนทำงานศิลปะ

พิธีการศิลปกรรมร่วมสมัย "เมืองมัว / บัวทอง" เป็นการรวบรวมผลงานการสร้างสรรค์นับแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๕ จนถึงปัจจุบัน ระยะเวลาการสร้างสรรค์ที่ยาวนาน ทำให้ผลงานแต่ละชิ้น โดยเฉพาะในชุด เมืองมัว มีความงามและมีลักษณะเฉพาะที่โดดเด่นต่างกัน อันเนื่องมาจากแรงบันดาลใจที่ได้รับจากสภาพสังคมและเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น หมุนเวียนเปลี่ยนไปตามสภาพและปัญหาของสังคมในช่วงเวลาต่างๆกัน ถึงแม้ว่าเนื้อหาเรื่องราวในแต่ละชิ้นงาน จะมีความแตกต่างกันและมีที่มาหลากหลายก็ตาม แต่ว่าการสร้างสรรค์ที่ดำเนินมาโดยมีรูปแบบของผลงานที่มีเอกภาพ คือลักษณะของการสร้างสรรค์โดยผสมผสานรูปแบบศิลปะไทยแบบประเพณีกับรูปแบบศิลปะร่วมสมัย เข้าด้วยกัน ตลอดระยะเวลายาวนาน กระผมสร้างผลงานศิลปะอย่างเชื่องช้า เนื่องจากมีความรับผิดชอบ (อันดับต้นๆ) ในฐานะครูศิลปะคนหนึ่ง และการได้รับความสุขจากการะบิรับผิดชอบและความท้าทายจากช่วงเวลาแห่งการสร้างครอบครัว ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญยิ่งเช่นกัน การทำงานศิลปะของผมน จึงตั้งอยู่บนพื้นฐานชีวิตที่มีความสุข ซึ่งส่งผลเรื่องความอิสระทางความคิด จินตนาการ และการกำหนดรูปแบบผลงานเป็นอย่างมาก ถึงแม้ว่าเรื่องราวต่างๆ ที่เป็นแรงบันดาลใจจะมีที่มาจากเรื่องต่างๆในสังคม ก็ตาม แต่กลับทำให้ผมมีความสุขขณะสร้างสรรค์งานศิลปะอย่างน่าอัศจรรย์ ซึ่งถือว่าเป็นโชคดียิ่งของผมน้อยยิ่ง เพราะไม่มีแรงผลักดันหรือบีบคั้นจากสภาพสังคมและความอยู่รอดของชีวิตมาเป็นตัวกำหนดหรือกดดันในขณะสร้างสรรค์ผลงานเลย กระผมตระหนักอยู่เสมอว่า งานศิลปะที่ท่าออกมาจากใจ ควรให้มีความสุขกับผู้สร้างก่อน แล้วจึงมอบความพึงใจให้ผู้เสพชมเป็นลำดับต่อไป การทำงานศิลปะของผมนจึงไม่ได้อยู่บนพื้นฐาน เพื่อต้องการอามิสสินจ้างหรือรางวัล หรือเพื่อแลกกับวัตถุมงคลใดๆ ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต ถึงแม้กระผมจะสร้างสรรค์งานศิลปะโดยอิสระก็ตามความคิดและจินตนาการ ของตนเองเสมอมา ตลอดระยะเวลาว่า ๒๐ ปี

Rama IX Art Museum Foundation

ในพิธีการศิลปกรรมร่วมสมัยครั้งนี้ นอกจากจะนำเสนอผลงานศิลปะที่หลากหลายแล้ว การสื่อสารกับผู้ชมงาน ให้เข้าใจแนวคิด วัตถุประสงค์ และกระบวนการของการสร้างงานถือเป็นเรื่องสำคัญเช่นกัน ดังนั้นเอกสารหรือคู่มือจิตรเล่มนี้ จึงได้รวบรวมเนื้อหาต่างๆที่เกี่ยวข้องกับความสำคัญของปัญหา หรือจุดบันดาลใจ การแปรเปลี่ยนจากความบันดาลใจเป็นรูปแบบของผลงาน และมีรูปแบบผลงานชิ้นสำเร็จประกอบ ซึ่งเป็นความพยายามของกระผม ในขณะที่มีความอ่อนด้อยในเรื่องภาษา และความเป็นนักวิชาการ และการที่มีเอกสารทำนองนี้ให้ศึกษาเป็นแบบอย่างไม่มากและยังไม่แพร่หลายเท่าที่ควร

คู่มือจิตรเล่มนี้สำเร็จลงไปด้วยดี เนื่องจากผมได้รับความเมตตาจากครูบาอาจารย์ที่เคารพ ท่านกรุณาเขียนบทความวิพากษ์วิจารณ์ผลงานของกระผม อันได้แก่ ศาสตราจารย์ ชลุด นิ่มเสมอ , ศาสตราจารย์ ดร. อภินันท์ โปษยานนท์ , ศาสตราจารย์ กัจจกร สุนพงษ์ศรี , อาจารย์ ถนอม ชากักดี ที่ได้กรุณาตอบกระจากงานใหญ่ เพื่อสะท้อนตัวตนของผมนำให้ทราบอย่างชัดเจน เพื่อเป็นประโยชน์ในการพัฒนาปรับปรุงแก้ไขผลงานการสร้างสรรค์ในอนาคต

กระผมยังได้รับความกรุณาจากกัลยาณมิตรซึ่งเป็นเพื่อนร่วมอาชีพครู ได้แก่ อาจารย์ ดร. สร้อยสน ลกลักษ์ , ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จันทิรทรงกลด ศษเสณี , อาจารย์ วรินทร์ วัฒแก้ว ที่ช่วยกรุณาแปลความจากภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศและจากภาษาต่างประเทศเป็นภาษาไทย อีกทั้งเพื่อนพ้องน้องพี่และลูกศิษย์หลายต่อหลายคน ที่ช่วยให้พิธีการศิลปกรรมครั้งนี้มีความสมบูรณ์และมีคุณค่าอย่างมาก ซึ่งกระผมขอขอบพระคุณทุกท่านไว้ ณ ที่นี้

และขอขอบคุณสมาชิกทุกคนในครอบครัว " ทองแดง " ที่เป็กำลังใจและเติมไฟแห่งการสร้างสรรค์ ทำให้ชีวิตมีเป้าหมายมีความหมาย และมีพลังในการ สร้างสรรค์อยู่ตลอดเวลา

สารจากคนปกติ

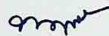
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผมมีความยินดีที่ได้ทราบว่า ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมโภชน์ ทองแดง จะจัดแสดงผลงานศิลปกรรมภายใต้ชื่อนิทรรศการศิลปกรรม "เมืองมัว-บัวหมอง" ซึ่งเป็นนิทรรศการศิลปะที่นำเสนอผลงานแสดงเดี่ยว ครั้งที่ ๓ โดยรวบรวมผลงานสร้างสรรค์ศิลปกรรมย้อนหลังตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๓๕ จนถึงปัจจุบัน

ปัจจุบันนี้ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมโภชน์ ทองแดง เป็นคณาจารย์ประจำสาขาวิชาศิลปศึกษา ภาควิชาศิลปะ ดนตรีและนาฏศิลป์ศึกษา สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต และปริญญาโทบัณฑิตศึกษาด้านจิตรกรรมจากมหาวิทยาลัยศิลปากร มีผลงานสร้างสรรค์ด้านศิลปกรรมตั้งแต่เยาว์วัย เคยได้รับรางวัลเกียรติคุณอันดับ ๑ เหรียญทอง ประเภทจิตรกรรมจากการแสดงผลงานศิลปกรรมแห่งชาติ ครั้งที่ ๓๑ พ.ศ.๒๕๒๔ รางวัลชนะเลิศระดับอุดมศึกษา การแสดงผลงานศิลปกรรมจากนิทรรศการครั้งที่ ๒ พ.ศ.๒๕๓๐ ผลงานสร้างสรรค์ศิลปกรรม ครั้งที่ ๓ ประกอบไปด้วยผลงานจิตรกรรม (painting) ผลงานประติมากรรม (sculpture) และผลงานสื่อประสม (Mixed media)

โดยมีการจัดพิมพ์เอกสารเพื่อ เผยแพร่รูปแบบผลงานและแนวคิดในการสร้างสรรค์ผลงาน เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสมาชิกในแวดวงศิลปกรรมซึ่งเป็นพันธกิจสำคัญของ "ครู"

ผมขอแสดงความชื่นชมในความมุ่งมั่นของผู้ช่วยศาสตราจารย์สมโภชน์ ทองแดง ที่มีการสร้างสรรค์วิชาชีพศิลปกรรมและเชื่อมั่นว่าการแสดงผลงานศิลปกรรมครั้งนี้จะประสบความสำเร็จอย่างงดงามพร้อมทั้งเป็นการจารึกความก้าวหน้าอีกก้าวหนึ่งของประวัติศาสตร์ศิลปกรรม

รองศาสตราจารย์ ดร.พุดธิ์ ศิริวรรณพิทักษ์

๑๗ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๘

เกี่ยวกับผลงานศิลปกรรมของสมโภชน์

สมโภชน์ ทองแดง เป็นศิลปินอีกผู้หนึ่งที่มีความเชื่อว่า ศิลปะที่มีคุณค่าแท้จริงนั้น นอกจากจะเป็นการแสดงออกซึ่งความเป็นภายในของมนุษย์หรือของตัวศิลปินเองแล้ว ยังควรเชื่อมโยงการแสดงออกนั้นเข้ากับรากเหง้าของตนเอง คือวัฒนธรรมที่บรรพบุรุษได้สร้างสรรค์และสืบทอดกันมาจากรุ่นหนึ่งจนถึงปัจจุบัน ทัศนคติของความเป็นมนุษย์นั้นย่อมมีอยู่ร่วมกันในทุกคน ไม่เลือกชาติ เลือกภาษา แต่การแสดงออกของความเป็มนุษย์ที่มีทั้งธาตุแท้และเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมเฉพาะท้องถิ่นเฉพาะชาติเด่นชัดน่าจะเป็นส่วนให้ศิลปินนั้นมีคุณค่าสูงส่งยิ่งขึ้น

สมโภชน์เป็นจิตรกรที่ถนัดในวิธีการแบบลัทธินิยม โดยเฉพาะในระยะแรกๆ ที่เข้ามาอยู่ในแวดวงศิลปะ เขามีความประทับใจในความงามของศิลปกรรมไทย ทุกสาขา สถาปัตยกรรม จิตรกรรม ประติมากรรม รวมทั้งนาฏกรรม เขามีความผูกพันเป็นพิเศษกับหุ่นกระบอกโดยเฉพาะชุดรามเกียรติ์ จึงรับเอาศิลปกรรมไทยที่วิจิตรประณีตเหล่านั้นมาเป็นจุดบันดาลใจ และจินตนาการต่อตามสภาพของอารมณ์ที่ครองใจเขาอยู่ เขาอาจรู้สึกโดดเดี่ยว อ้างว้าง เหมือนตัวเองถูกทิ้งขว้าง เมื่อเขานึกไปถึงศิลปะ วัฒนธรรมของไทยที่เคยมีคุณค่าและเป็นที่ยอมรับกันสมัยหนึ่งต้องมาถูกทอดทิ้งให้เสื่อมและสูญสลายไปโดยไม่มีผู้ใดเหลียวแล การสร้างสรรค์งานชุดแรกคือชุดหุ่น ของเขาจึงได้เริ่มขึ้น งานชุดนี้สมโภชน์ใช้เรื่องราว ซึ่งได้แก่ เรื่องพระอภัยมณีหรือชุดพิณทองแดงของหม่อมราชวงศ์เสนีย์ ปราโมชเป็นโครงเรื่อง โดยที่ทั้งเรื่องและโครงเรื่องได้ผ่านการสื่อความหมายทางใจของเขา การเลือกสิ่งของเครื่องใช้ การให้รายละเอียด ตลอดจนการใช้สีและการใช้บรรยายภาพ ล้วนเป็นไปเพื่อสนับสนุนการสื่อความหมายโดยให้เรื่องราวเป็นดั่งน้ำเกือกตั้งขึ้นคุณค่าของงานชุดหุ่นนี้จึงอยู่ที่ความรู้ลึกและอารมณ์ร่วมที่ชี้แนะโดยจิตรกรด้วยเรื่องราวที่เขารับรอง “เล่า” อย่างละเอียดแนบเนียน คล้ายกับงานวรรณกรรมที่บรรยายถึงความโดดเด่นในอารมณ์ของผู้ประพันธ์ออกมาได้อย่างลึกซึ้ง

งานชุดต่อมา สมโภชน์ยังคงรักษาแนวความคิดหรืออารมณ์หลัก คือการถูกทอดทิ้ง ความเดียวดายของงานชุดแรกไว้เป็นส่วนใหญ่ กับยังได้เพิ่มความนึกคิดเรื่องกาลเวลาที่กัดกินสรรพสิ่งให้เสื่อมโทรมและสูญสลายไปโดยไม่มียกเว้นเข้าไปในแนวความคิดหลักอีกด้วย ขยายวงออกไปถึงความเชื่อและความเข้าใจในหลักธรรมของพระพุทธศาสนาในสังคมไทยปัจจุบัน เขาใช้มวลวัตถุที่หนักแน่นของวัตถุเก่า ๆ ในบางแง่มุมเป็นโครงสร้างหลักของภาพ ใช้ชิ้นส่วนของวัตถุเกี่ยวกับพระศาสนาที่หมดประโยชน์แล้วถูกนำไปตั้งแล้วเป็นส่วนประกอบ เป็นการประสานกันของเนื้อหาทางเรื่องราวที่มีใจจิตรกรมาแต่เดิม กับเนื้อหาทางรูปทรงที่พัฒนาขึ้นจากประสบการณ์ ให้เป็นอารมณ์ทางศิลปะและสุนทรีย์พร้อมกัน ไม่กับความหมายทางสัญลักษณ์ที่แสดงการร่อนไปของพุทธธรรมในปัจจุบัน

ที่น่าสนใจเป็นพิเศษคืองานระยะหลังในชุดสื่อผสม ที่เขาให้ความสำคัญกับเนื้อหาทางรูปทรงมากยิ่งขึ้น การเน้นค่าของทัศนธาตุอันได้แก่ เส้น สี น้ำหนักก่อนแก่และลักษณะผิวในวัสดุและการบรรยายลึกลงกว่าเรื่องราวที่ใช้มีมือเขียนขึ้นให้เหมือนธรรมชาติ ทำให้จิตรกรรมของสมโภชน์ชุดนี้ก้าวไปในทางทัศนศิลป์ที่ลึกซึ้งมากขึ้น ทัศนศิลป์ที่เห็นควรสื่อความหมายกันทางรูปทรงที่มองเห็น ไม่ใช่รับรู้ผ่านทางเรื่องราวหรือเหตุการณ์เหมือนงานวรรณศิลป์ และสิ่งที่ประกอบกันขึ้นเป็นรูปทรงที่เราเห็นได้ก็คือทัศนธาตุทั้งหลายนั่นเอง งานชุดหลังนี้จึงแม้จะมีรูปของสิ่งและเรื่องราวต่าง ๆ ให้รับรู้ได้ แต่สิ่งเหล่านั้นได้เปลี่ยนบทบาทจากการแสดงเรื่องของตัวเองมาเป็นการร่วมสร้างรูปทรง

ส่วนรวมให้กับงานไปแล้ว ต่างจากที่มีเคยมีความสำคัญระดับตัวการหรือตัวเอกในงานชุดแรกอย่างเห็นได้ชัด ภาพวัตถุสิ่งของที่สัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมแบบธรรมชาติ มีความใกล้ชิดกับบรรยากาศ มองเห็นลึกเข้าไปในกรอบสี่เหลี่ยมของแผ่นภาพเหมือนมองลอดช่องหน้าต่างออกไปภายนอกในชุดงานชุดแรก กลับกลายมาเป็นผลงานศิลปะชิ้นหนึ่งที่ประกอบด้วยวัสดุเส้น สีและลักษณะผิวอย่างเป็นเอกภาพให้รูปนอกเปลี่ยนแปลงกันไปแต่ละชิ้นตามความจำเป็นของแต่ละการแสดงผลออก กลับกลายมาเป็นรูปทรงส่วนรวมรูปหนึ่งที่มีความหมายในตัวเอง แสดงอารมณ์ ความรู้สึกด้วยตัวเองไม่ต้องอาศัยการดูรู้ว่าเป็นหุ่นลิง หุ่นยักษ์ วัดเก่า จิตรกรมาเป็นตัวกลางสำหรับถ่ายทอดอีกต่อหนึ่งอย่างที่เคยเป็นมา

จิตรกรรมทุกชุดของสมโภชน์ในนิทรรศการนี้ นอกจากจะให้ความประเทืองใจด้วยการแสดงออกทางศิลปะซึ่งเป็นจุดหมายหลักและให้ความพอใจในรูปลักษณะและเรื่องราวที่เป็นแบบไทยแล้ว ยังเป็นการแสดงพัฒนาการของการสร้างสรรค์ที่น่าสนใจ นำศึกษา ของศิลปินคนหนึ่งทำงานต่อเนื่องกันมาเป็นเวลา ๑๐ ปี ด้วยความรอบคอบรัดกุม เริ่มจากงานที่สื่อความหมายด้วยเรื่องราวและมีมือที่ละเอียดประณีต คล้ายลึกลับสื่อความหมายด้วยเรื่องราวผสมการแสดงออกทางรูปทรงเพียงบางส่วน จนถึงการแสดงออกด้วยรูปทรงและทัศนธาตุอย่างอิสระยิ่งขึ้น เป็นงานจิตรกรรมร่วมสมัยที่แต่เล่นด้วยลักษณะบางประการของศิลปะและวัฒนธรรมไทย เราหวังว่าสมโภชน์คงจะพัฒนางานของเขาต่อไปในแนวความคิดและวิธีการที่คิดว่าเหมาะสมกับธาตุแท้ของเขาแล้วอย่างจริงจัง และคงจะยังใช้ฝีมืออันประณีตที่สามารถแสดงรายละเอียดของสิ่งต่างๆ อย่างน่าอัศจรรย์ของเขาให้เป็นประโยชน์ต่อการสร้างสรรค์ต่อไป ด้วยการโน้มน้าวพระสวรงค์เฉพาะตัวเหล่านั้นให้ทำงานลอดคล้องกับรูปทรงให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับการแสดงออกของรูปทรงยิ่งขึ้น หรือให้มันเป็นโครงสร้างของรูปทรงเสียเอง ทั้งนี้เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับเอกลักษณ์ไทยในงานศิลปะร่วมสมัยให้ประจักษ์แจ้งขึ้นในวงการศิลปะของบ้านเรา

Rama IX Art Museum Foundation

(ศาสตราจารย์ ชุต นิมเมสมอ)

๒๔ ตุลาคม ๒๕๓๕

Regarding the Painting of Sompote Thongdaeng

Translated By Dr. soyson sakolrak

Sompote Thongdaeng is one of the artists in Thai art circle who believes that the "Truly Valuable Art" should not depict only the inner self of human nature or artists, but should also relate those depictions to their own roots, the traditional roots that has been created and descended by our ancestors from generation to generation till this present time. The truth of mankind is universally possessed in everyone, in all nationality and all language. However, the vivid exploration of human nature, contained elements and traditional identity of local and nation, should lift up art's value.

At the early stage of being realism artist, Sompote was impressed in all branches of Thai art's beauty: architecture, painting, sculpture, and performance. He bounded deeply with Thai puppet especially the set of Ramakien. From the inspiration getting from those exquisite Thai arts emerging from his imagination and sensation, Sompote created the first set of art work that evoked the melancholic and lonely feeling of being abandoned. It can be said that the first set of his work, Thai puppets, was created to represent the state of neglected, destructed and declined Thai tradition that used to be valuable and famous in the past old days. The twisted dress and morbid puppets that were left in the dark corner of the room or under the basement of dilapidated Thai house were used in this set of work as an essential part to signify the meaning from his heart. The ways he chose the objects, vitalized the details, coloured the shade and depicted the atmosphere were purposely to explore the meaning by giving the significance to the story. The value of this puppet set is the feeling and emotion that viewers get involved with the painting in accordance to the suggestion of the artist. The story telling in details is comparable to the poetic language that deeply and vitally describes artist's melancholic feeling.

The next set of Sompote's work still retained the themes and mood of being abandoned and lonesome. Added in to this newer set, the idea of "time is the cause of unavoidable decay and destruction" and the belief and understanding Buddhist teaching in Thai contemporary society. He used denial mass of some old temple's corner as the main painting's structure. The useless and abandoned parts of Buddhist objects were used as the elements to tie up the story that is deeply impressed in the artist's heart, to the story depicted in the shape of artistic form. This artistic form was developed from his experiences, giving artistic sensation and aesthetics along with the symbolic meaning of the declined Buddhist teaching nowadays.

His recent melange work is worth nothing since he emphasized more on the visual elements i.e. drawing, colour, shade and texture of the materials and the painting techniques, than the painting technique that imitate nature's beauty. Using these style of artistic creation, Sompote's work became purely visual art. Truly pure art should depict its significance through the visual form at a spot of time, not the literary story telling in a span of time. It can be said that the elements that set the vivid form are visual elements. Although this recent set of his art work was contained of objects

and story, the roles of those elements were changed from depicting story as a whole to being the parts fulfilling the whole composition, not anymore the significant objects as it used to be in the first set of his. Differ from the first set of his work that the view of those objects that related to natural environment had perspective and atmosphere creating the depiction of outside scenery looking through the 'window'. This set of his became the large art composed of materials, drawing, colour, and texture unity emerged together. The frames of each work that were different in its expression became the united form of one work that had the meaning of its own, expressed the feeling and emotion. The forms of monkey or evil puppet, old temples or worn-out monk's gown were not anymore the medium expressing the meaning of the painting.

All sets of Sompote's painting exploring in this exhibition does not only lift up the sensation and the appreciation for Thai image and story, but also show the development of his artistic creation. They are the interesting and worth noting work of an artist who has worked continuously for 10 years with carefulness. His work has started from story telling with exquisite brushes, then develop to signify the meaningful significance by telling story in partial form and elements freely. These lately set of work are charming contemporary art decorated with traditional Thai art. We hope that Sompote will develop his work continuously in both theme and style to suite his truly elements. Also his skills in depicting the objects in exquisitely details should be succeeding revised for his own sake of creation. Using his gift along with his unique expression, his work is harmonious and unit in configuration and its structure. Consequently, the belief in identity of traditional Thai contemporary art will be charismatically shined in our art circles.

Rama IX Art Museum Foundation

(Profesor Chalood Nimsamer)

October , 24 , 1992 .

NOSTALGIC YEARNING FOR THE LOST PAST

When discussing postmodern painting Western critics and art historians have often treated it in context of a search for tradition. Many artists worldwide seem to agree that the classical avantgarde or high modernism has exhausted its creative potential. Consequently these artists look for a nostalgia of 'the good old days'. They seek to return art to its roots as a regenerative source of energy and understanding. Some of these artists are Carlo Maria Mariani, Sandro Chia, Francesco Clemente, Mimmo Paladino, Gerard Garouste, Julian Schnabel, Martha Mayer Erlebacher, and Lennart Anderson.

Thai artists have also looked back to tradition for revitalization in contemporary culture. The romantization of tradition in contemporary Thai art is evident in the search for utopia, acadia, and nostalgic yearning. The relationship between traditional and contemporary arts has been encouraged for a long time as Thai artists appropriated principles and doctrines of the old masters to suite their style and endeavour. For instance, inspiration of mural paintings in temples and illustrations in scriptures has caused Thai artists to explore themes related to revivalism of the lost past and traditional painting techniques using mouse - whisker brushes, tempera, and gold.

A number of Thai artists in the late fifties and early sixties like Chalerm Nakiraks, Chalood Nimsamer, Prayat Pongdam, Manit Poo-Aree, Prapat Yothaprasert, and Damrong Wong-Uparaj became acutely aware of the dominance of art for art's sake and began to seek alternative path from abstraction. They looked to tranquil scenes of the countryside as the source of inspiration which offer 'windows' of escapism away from chaos and fast -pace activities of city life.

In the seventies, painters such as Preecha Thaonthong and Surasit Saowakong created timeless images that evoke nostalgia. In Preecha's *Rhythm of Light in the Temple* (1976-78), a clutter of Thai classical figures painted on the peeling temple walls seems to come alive when exposed to beams of sunlight. The shallow space between the wall and the viewer creates the feeling of an empty stage set. There is a mood of serenity and calm, comparable to the quiet hum of meditation. Sombre colours engross shaded areas like dark clouds or darkness symbolic to mara (evil force). In contrast, the brilliant light that pierces the dark shadows evokes radiance and enlightenment, emanating from the Buddhist teaching. Surasit's oil paintings are similar to Preecha's acrylic works in the

sense that light is implied as a spiritual essence that transcends earthly surroundings. They differ in that Surasit places emphasis on a northern setting with Chiang Saen architecture where details are depicted with sharp, clarified precision. With lack of figure and suggestion of movement these paintings evoke emptiness and infinity where time has stopped and we are left to contemplate at temple walls.

There are several younger artists namely Sompote Thongdaeng, Prasong Thongtawat, Prayom Yoddee, and Netikorn Chinyo who have explored the romantization of tradition that shifts contemporary Thai art away from abstraction. They rely on decorative images related to religion and national identity. In this context tradition is treated as an inherited or established way of thinking, feeling, or doing; a cultural feature (as an attitude, belief, custom) rooted in the past.

For Sompote Thongdaeng, this loving and longing for Thai-ness has emerged early in his acrylic paintings and has remained throughout in his recent mixed-media works. In *Feeling/1985*, (PLATE 5) and *Loss/1985*, (PLATE 4) still-lives including a set of drawers, mirror, and puppet are depicted in detail. Set against the dark interior which evokes the feeling of melancholy and sadness, these objects are symbolic of cultural inheritance which is being threatened by modernization and technology. The puppet dressed in Thai costume is twisted in a morbid heap. The analogy is such that Thai puppetry and puppeteers are part of the dying crafts which is rapidly being replaced by new life style and modern entertainment.

Cultural preservation continues to be the leading theme in paintings like *Symbol of Time/1990*, (PLATE 7) However instead of the dimly lit room, the subjects are outdoor scenes painted with precise details in muted colours. The puppet is replaced by other objects such as heart-shaped stones marking the limits of a Buddhist temple and archaeological ruins all of which suggest that time is the cause of decay and destruction.

In more recent works entitled *The Old Book / 1990* (PLATE 8) and *Faith /1991*, (PLATE 10,11) Sompote experiments with materials and textures in order to create a mélange of colourful collages. In certain areas, wood, handmade paper, and cloth are combined with painting of mural scenes to create a feeling archaism and dreaming of the past.

Sompote's works are indeed metaphors of contemporary Thai Buddhists' yearning for the imaginary and fanciful setting. They encourage viewers to be aware of destruction, deviation, and decline of tradition. At the same time, they urge them to appreciate Thai cultural heritage which is seen as goodness and beauty transmitted from past to present.

A word of caution is that these works should not fall into the trap of commercialism. If they are seen like commodities which serve as a psychological band-aid for 'culture - vulture' patrons in office high-rises and Thai yuppies who wish for instant